

1361

На основу Амандмана XL тачка 2. на Устав Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 28/94), доносим

УКАЗ**О ПРОГЛАШЕЊУ ЗАКОНА О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЈАВНО-ПРИВАТНОМ ПАРТНЕРСТВУ У РЕПУБЛИЦИ СРПскоЈ**

Проглашавам Закон о измјенама и допунама Закона о јавно-приватном партнерству у Републици Српској, који је Народна скупштина Републике Српске усвојила на Десетој редовној сједници, одржаној 25. јуна 2020. године, а Вијеће народа 6. јула 2020. године констатовало да се Закон о измјенама и допунама Закона о јавно-приватном партнерству у Републици Српској не односи на витални национални интерес ни једног од конститутивних народа у Републици Српској.

Број: 01-020-1987/20
7. јула 2020. године
Бањалука

Предсједник
Републике,
Жељка Цвијановић, с.р.

ЗАКОН**О ИЗМЈЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЈАВНО-ПРИВАТНОМ ПАРТНЕРСТВУ У РЕПУБЛИЦИ СРПскоЈ**

Члан 1.

У Закону о јавно-приватном партнерству у Републици Српској ("Службени гласник Републике Српске", бр. 59/09 и 63/11) у члану 1. последије ријечи: "партнерство" запета и ријечи: "елементи уговора о јавно-приватном партнерству" бришу се.

Члан 2.

У члану 2. у ставу 1. последије ријечи: "партнерство је" додаје се ријеч: "дугорочан".

Став 2. мијења се и гласи:

"(2) Сарадња се остварује ради осигурања финансирања с циљем изградње, реконструкције, управљања и одржавања јавне инфраструктуре, а у сврху пружања јавних услуга у свим областима у којима јавни партнер пружа услуге или су у оквиру надлежности јавног партнера."

Члан 3.

Члан 5. мијења се и гласи:

"Поједини изрази употребљени у овом закону имају следеће значење:

а) јавна потреба представља потребу за изградњом, реконструкцијом, управљањем и одржавањем инфраструктурних и других објеката ради пружања јавних услуга,

б) јавна инфраструктура представља објекте на површини, изнад и испод површине земље и воде, изграђене или планом предвиђене за изградњу, који омогућавају кретање људи, добара, производа, воде, енергије, информација и друго,

в) јавна услуга је услуга која се обезбјеђује свим грађанима или директно кроз јавни сектор или кроз финансирање приватног пружања услуга,

г) право службености је ограничено стварно право на нечијој ствари које овлашћује свога носиоца да се на одређени начин служи том ствари (послужна ствар), а њен власник је дужан да то трпи или нешто пропушта,

д) право грађења је ограничено стварно право на нечијем земљишту, које даје овлашћење свом носиоцу да на површини земљишта или испод површине има властиту зграду, а власник земљишта дужан је то да трпи,

ђ) компетитивни дијалог је поступак избора приватног партнера у којем свако заинтересовано правно или физич-

ко лице може затражити да учествује у поступку, при чему јавни партнер са учесницима позваним у тај поступак води дијалог с циљем развијања једног или више одговарајућих рјешења која могу испунити његове захтјеве и на основу којих су изабрани понуђачи позвани да поднесу понуде,

е) економски најповољнија понуда је критеријум за додјелу уговора, који поред цијене садржи минимално још један поткритеријум,

ж) ризик изградње представља скуп потенцијално штетних догађаја који се могу догодити у свим фазама изградње које претходе фази у којој се објекат налази у функционалној употреби и који утичу на динамику и трошкове процеса изградње,

з) ризик расположивости односи се на неодржавање објекта у стању уговорене функционалности или су услуге испод договореног стандарда квантитета и квалитета и

и) ризик потражње односи се на постојање мање потражње него што је била пројектована и која се одражава на остваривања прихода од крајњег корисника."

Члан 4.

Члан 6. мијења се и гласи:

"(1) Јавни партнер може бити:

а) Влада Републике Српске (у даљем тексту: Влада), односно надлежно министарство, или други орган републичке управе, јавна установа и други директни или индиректни корисник буџетских средстава, у складу са законом којим се уређује буџетски систем, фондови социјалне сигурности и јавна предузећа у већинском власништву Републике Српске (у даљем тексту: Република) и

б) јединица локалне самоуправе и субјекти у већинском власништву јединица локалне самоуправе.

(2) Учешће јавног партнера може бити у облику улога у стварима, правима или новцу, кроз плаћање редовне накнаде приватном партнеру за његове услуге.

(3) Ствари и права која чине улог јавног партнера могу бити: право грађења, право службености, те пројектна документација коју приватни партнер прихвата.

(4) Приватни партнер је домаће или страног, физичко или правно лице које је изабрано у складу са одредбама овог закона.

(5) У случају да је за приватног партнера изабрано физичко лице или страног правно лице, ова лица обавезна су да региструју привредно друштво или друго правно лице у складу са прописима Републике.

(6) Приватни партнер може, за потребе спровођења уговора о јавно-приватном партнерству, основати привредно друштво посебне намјене у складу са прописима Републике."

Члан 5.

Члан 7. мијења се и гласи:

"(1) Предмет јавно-приватног партнерства је изградња или реконструкција, уз коришћење, одржавање или управљање јавне инфраструктуре у сврху пружања јавних услуга.

(2) Јавно-приватно партнерство може се реализовати у свим областима у којима јавни партнер пружа услуге или су у оквиру надлежности јавног партнера.

(3) Изузетно од ст. 1. и 2. овог члана, јавно-приватно партнерство, као облик сарадње прописан овим законом, не може се остварити ако би његово успостављање захтијевало стављање на увид информације чије би откривање угрозило безбједност Републике."

Члан 6.

Члан 10. мијења се и гласи:

"(1) Уговорни облици јавно-приватног партнерства, у смислу члана 8. тачка а) овог закона јесу и концесије, а које се у овом облику јавно-приватног партнерства реализују у складу са прописом којим се уређују концесије.

(2) У уговорном облику јавно-приватног партнерства приватни партнер финансира, изграђује или реконструише, одржава или управља јавном инфраструктуром пружајући услуге од јавног интереса.

(3) Приватни партнер своје услуге наплаћује према претходно утврђеним стандардима, те механизму плаћања.”.

Члан 7.

Члан 12. мијења се и гласи:

“(1) Јавни партнер израђује студију или предстудију економске оправданости о конкретном јавном послу, која је обавезни дио приједлога пројекта.

(2) Саставни дио приједлога пројекта је и мишљење Министарства финансија на усклађеност приједлога пројекта са буџетским пројекцијама и плановима, те фискалним ризицима и прописаним ограничењима, као и сагласности ресорног министарства за област која је предмет јавно-приватног партнерства.

(3) Јавном партнеру из члана 6. став 1. тачка а) овог закона сагласност на приједлог пројекта даје Влада, а јавном партнеру из члана 6. став 1. тачка б) овог закона сагласност на приједлог пројекта даје скупштина јединице локалне самоуправе.

(4) Након прибављања сагласности из става 3. овог члана, јавни партнер доноси одлуку о покретању поступка избора приватног партнера, сачињава тендерску документацију и расписује јавни позив за исказивање интереса за предмет јавно-приватног партнерства.

(5) За избор приватног партнера користи се компетитивни дијалог, а одлука о избору приватног партнера доноси се искључиво на основу критеријума економски најповољније понуде.

(6) Влада доноси уредбу о поступку покретања пројекта и уредбу о поступку избора приватног партнера, у року од три мјесеца од дана ступања на снагу овог закона.”.

Члан 8.

У члану 13. став 3. мијења се и гласи:

“(3) Влада доноси уредбу којом се прописују елементи уговора и престанак важења уговора о јавно-приватном партнерству, у року од три мјесеца од дана ступања на снагу овог закона.”.

Члан 9.

Члан 18. мијења се и гласи:

“(1) Влада даје сагласност на закључење уговора о јавно-приватном партнерству, у случају када је јавни партнер из члана 6. став 1. тачка а) овог закона.

(2) Скупштина јединице локалне самоуправе даје сагласност на закључење уговора о јавно-приватном партнерству, у случају када је јавни партнер из члана 6. став 1. тачка б) овог закона.

(3) Сагласност из ст. 1. и 2. овога члана даје се на основу претходно прибављеног мишљења Правобранилаштва Републике Српске.”.

Члан 10.

Члан 19. мијења се и гласи:

“(1) У јавно-приватном партнерству обавезно се, у приједлогу пројекта као и у уговору, утврђује расподјела најмање три основна ризика, и то ризика изградње, ризика расположивости и ризика потражње.

(2) Утврђивање расподјеле осталих ризика који пролазе из конкретног јавно-приватног партнерства обавезно се идентификује у уговору.”.

Члан 11.

Члан 20. мијења се и гласи:

“Вриједност пројекта води се као инвестиција и евидентира у рачуноводственој евиденцији или јавног или приватног сектора, у складу са прописима Републике којима се уређује та област.”.

Члан 12.

Члан 22. мијења се и гласи:

“Јавни партнер учиниће доступним јавности информације о конкретном уговору јавно-приватног партнерства, у складу са прописима којим се уређује право на слободу приступа информацијама.”.

Члан 13.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Српске”.

Број: 02/1-021-607/20
25. јуна 2020. године
Бањалука

Предсједник
Народне скупштине,
Недељко Чубриловић, с.р.